

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД
У БЕОГРАДУ
Гж 2737/23
20.3.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стојилковић, председника већа, Татјане Лемајић и Марије Бошковић чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник адв. Снежана Шијак, адвокат из Опова, ул. Станка Томића бр. 16, против тужене Републике Србије, Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде, ул. Немањина бр. 22-26, које заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ул. Гимназијска бр. 7 ради утврђења права својине, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Панчеву П 4/22 од 8.2.2023. године, у седници већа која је одржана дана 20.3.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Панчеву П 4/22 од 8.2.2023. године, а жалба тужене се **ОДБИЈА** као неоснована.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев па је утврђено да су тужиоци постали сувласници катастарске парцеле бр. ... КО ..., по врсти земљишта пољопривредно земљиште, њива 3. класе, потес ..., површине 58 ари 67м² и то тужилац АА у 15/16 делова, а тужиља ББ у 1/16 дела, што су тужени Република Србија и Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде дужни да признају и да трпе да се тужиоци АА и ББ на основу ове пресуде упишу у евиденцију катастра непокретности као сувласници предметне парцеле у наведеним уделима, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, под претњом принудног извршења.

Ставом другим обавезани су тужени да тужиоцима солидарно плате трошкове парничног поступка у износу од 115.300,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности до исплате.

Против ове пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу из свих законских разлога.

Тужена је поднела допуну жалбе дана 31.3.2023. године, али како је ожалбена пресуда достављена 15.3.2024. године, те како је рок за жалбу истицао дана 30.3.2023. године то је допуну жалбе неблаговремена, па је суд није разматрао.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386 ЗПП, овај суд је нашао да жалба тужене није основана.

Од стране првостепеног суда нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП на које овај суд пази по службеној дужности.

Изведеним доказима у првостепеном поступку утврђено је да је према подацима из катастарског операта на дан 29.12.2021. године у листу непокретности број ... катастарска парцела бр.... КО ..., потес ... површине 5867 м², бр. Дела 1, пољопривредно земљиште, њива 3 класе, уписан као јавна својина Републике Србије са обимом удела 1/1, а да је уписано право коришћења Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде са обимом удела 1/1. Означена парцела је у неометаном поседу предака тужилаца почев од 1953 године, када је добијена арондацијом, те је након тога иста била предмет више оставинских поступака пок. правних претходника тужилаца и то као приватна својина. Правне претходнике тужилаца нико никада није ометао у мирној државини наведене парцеле. Међутим, приликом уписа у катастарском операту је дошло до грешке, па је предметна парцела означена као јавна својина Републике Србије са правом коришћења Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде. Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде је дана 13.3.2013, године као закуподавац закључило уговор о закупу пољопривредног земљишта са ВВ као закупцем који је за предмет имао наведену парцелу, након чега је у листу непокретности уписана забележба постојања закупа на наведеној парцели. Закупац никада није ушао у посед парцеле нити је обрађивао, с обзиром да је парцела већ била под усевом, након чега је од мештана сазнао да је иста у приватном власништву. Тужиоце је о поменутом уговору о закупу обавестио комшија, након чега су се тужиоци обратили надлежном катастру да би исправио грешку, након тога је Служба за катастар непокретности Опово донела решење којим је дозволила упис права својине на наведеној парцели у корист ГГ и ДД са по 1/2 дела. Републичко јавно правобранилаштво је на ово решење поднело жалбу Републичком геодетском заводу, након чега је исто решење поништено. Након тога су тужиоци наследили наведену парцелу у оставинским поступцима иза пок ДД преминуле 2020. године, ГГ и ЂЂ преминулих 2021, године и то првотужилац са укупно 15/16 а друготужила са 1/16 али Служба за катастар непокретности је решењима обуставила упис права својине, на наведеној парцели јер оставиоци нису били власници. Првотужилац се жалио на поменуто решења, при чему је извршен и упис забележбе спора на предметној парцели. Решавајући по поднетој жалби Републички геодетски завод је одбио жалбу подносиоца

захтева овде тужиоца решењем од 19.4.2022. године.

Првостепени суд је побијаном пресудом утврдио да су тужиоци савесни држаоци предметне парцеле, јер су били у уверењу да су предметну парцелу стекли након смрти својих предака као правних претходника. Правни претходници тужилаца су такође били у уверењу да су по основу законског наслеђивања стекли право својине на предметној парцели, имајући у виду да је породица тужилаца била у фактичком несметаном поседу парцеле почев од 1953. године. Како се ради о савесној државини и како су претходници тужилаца били у непрекидној, мирној и несметаној државини још од 1953 године, испуњени су услови за стицање права својине одржајем. Услови за стицање права својине одржајем су испуњени чак и уколико би се рок за одржај рачунао почев од 4.7.1996. године од ступања на снагу Закона о основама својинско правних односа (Сл лист Срј бр. 29/96), којим је омогућено стицање права својине одржајем на стварима у друштвеној односно државној својини па све до окончања управног поступка решењем Републичког геодетског завода од 19.4.2022. године када је одбијена жалба тужиоца. Према мишљењу првостепеног суда савесност тужилаца није доведена у питање чињеницом да су 2012. године сазнали да је предметна парцела уписана као државна својина, с обзиром да им је тада у катастру речено да је дошло до грешке приликом преузимања података из земљишних књига у катастар и да је затим та грешка исправљена и уписана приватна својина. Савесност тужилаца није доведена у питање ни чињеницом да се водио управни поступак код РГЗ, све до његовог окончања решењем од 19.4.2022. године, с обзиром да су тужиоци били оправданог уверења да су стекли право сусвојине на спорној парцели и да се у конкретном случају ради о грешци катастра. Напред наведено поткрепљено је и исказом сведока ВВ који је навео да никада није уведен у посед предметне парцеле по уговору о закупу јер је парцела већ била под усевом, а што иде у прилог чињеници да су тужиоци све време били у несметаној државини предметне парцеле.

Правилна је одлука првостепеног суда да су тужиоци одржајем стекли право својине на предметној непокретности, за своју одлуку првостепени суд је дао довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд као другостепени.

Сходно одредби члана 28 став 2 и 5 Закона о основама својинскоправних односа, за стицање својине по основу редовног одржаја потребно је да државина буде законита, савесна и да протекне рок од 10 година; а за ванредни одржај потребна је савесност и рок од 20 година.

И према налажењу овога суда насупрот жалбеним наводима испуњени су услови за стицање својине одржајем. Наиме предметна парцела се налазила у несметаној и непрекинутој државини претходника тужилаца још од 1953. године, када су је стекли арондацијом, а у погледу времена потребног за одржај услови би били испуњени и када би се рок за одржај рачунао почев од 4.7.1996. године, када је ступио на снагу Закон о основама својинско правних односа (Сл. лист Срј бр. 29/96), којим је омогућено стицање права својине одржајем на стварима у друштвеној односно државној својини како је то правилно закључио првостепени суд. Супротно жалбеним наводима државина правних претходника тужилаца на предметној парцели није била прекинута ни за време трајања уговора о закупу, јер из исказа ВВ закупца на предметној парцели произилази да никада није ни ушао у посед предметне парцеле обзиром да је иста била

под усеом и да је од комшија сазнао да је иста приватно власништво. И према налажењу овога суда исказ ВВ је логичан и у складу са осталим изведеним доказима, те му је првостепени суд оправдано поклатио веру. Првостепени суд је правилно закључио да су тужиоци били савесни држаоци предметне парцеле јер су основано веровали да је парцела коју користе њихово власништво. Ово уверење тужилаца се заснива на чињеници да су парцелу њихови правни претходници стекли арондацијом 1953. године, затим у изводима из земљишних књига правни претходници тужилаца били су уписани као власници на предметној парцели, парцела је била предмет наслеђивања претходника тужилаца како то несумљиво произилази из доказа у списима предмета. Савесност државине се по члану 72 став 3 ЗОСПО претпоставља, при чему у конкретном случају тужена, на којој је био терет доказивања, током поступка није доказала несавесност тужилаца. Чињеница да су тужени 2013. године били уписани у земљишне књиге као власници, да је било забележено право закупа на предметној парцели супротно жалбеним наводима није довољан разлог да се закључи да су тужиоци били несавесни, поготово имајући у виду да им је у катастру речено да је дошло до грешке приликом уписа, да је након тога поново уписана приватна својина претходника тужилаца. Из истих разлога ни вођење управног спора није утицало на савесност тужилаца, како то правилно закључује првостепени суд.

Приликом доношења другостепене одлуке, цењени су и остали жалбени наводи, али је овај суд је закључио да се истима не доводи у сумњу законитост и правилност побијане одлуке.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета на основу одредбе члана 150, 153 и 154 ЗПП-а.

Са изнетих разлога жалба тужене Републике Србије је одбијена као неоснована, а првостепена пресуда на основу одредбе члана 390 и 401 тачка 2 ЗПП-а, потврђена као правилна и на закону заснована, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Одбијен је захтев тужене Републике Србије за накнаду трошкова другостепеног поступка, будући да није успела у поступку по жалби, а сходно одредби члана 165 Закона о парничном поступку, па је донета одлука као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Јелена Стојилковић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић